

Sygn. akt IV Ka 589/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 grudnia 2013 roku.

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący SSO Krzysztof Gąsior (spr.)

Sędziowie SO Ireneusz Grodek

del. SR Bartłomiej Niedzielski

Protokolant Dagmara Szczepanik

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Piotrkowie Trybunalskim Izabeli Urbańskiej

po rozpoznaniu w dniu 6 grudnia 2013 roku

sprawy **M. S.**

oskarżonego z art.177§1 k.k.

z powodu apelacji wniesionej przez obrońcę

od wyroku Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim

z dnia 9 września 2013 roku sygn. akt VII K 444/13

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k., art. 438 pkt 4 k.p.k., art. 634 k.p.k. w związku z art. 627 k.p.k. oraz art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity: Dz.U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 z późniejszymi zmianami):

1) zmienia zaskarżony wyrok, w ten sposób, że w miejsce orzeczonej wobec oskarżonego M. S. kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby oraz orzeczonej na podstawie art. 71 § 1 k.k. kary grzywny, na podstawie art. 177 § 1 k.k. w związku z art. 58 § 3 k.k. wymierza mu karę samoistnej grzywny w wysokości 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 20 (dwudziestu) złotych;

2) w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

3) zasądza od oskarżonego M. S. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 100 (sto) złotych tytułem opłaty za obie instancje oraz kwotę 20 (dziesięć) złotych tytułem zwrotu wydatków poniesionych w postępowaniu odwoławczym.

Sygn. akt. IV Ka 589/13

UZASADNIENIE

M. S. został oskarżony o to, że w dniu 10 maja 2013 roku o godz. 15.30 w P., woj. (...), nieumyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym w ten sposób, że kierując samochodem osobowym O. (...) o nr rej. (...), poruszając się ul. (...) od ul. (...) w kierunku ul. (...), podczas wykonywania manewru wyprzedzania na łuku tej drogi zderzył się czołowo z jadącym prawidłowo z kierunku przeciwnego samochodem osobowym m-ki F. (...) o nr rej. (...) kierowanym przez J. C. doprowadzając do zderzenia pojazdów w następstwie czego, nieumyślnie spowodował u J. C. obrażenia ciała w postaci stłuczenia głowy, skręcenia kręgosłupa szyjnego, złamania nasady dalszej kości promieniowej prawej

z przemieszczeniem, stłuczenia klatki piersiowej i mięszu płuca lewego, podejrzenia złamania żebra VII po stronie lewej, które spowodowały naruszenie czynności narządów jego ciała trwające dłużej niż siedem dni w rozumieniu przepisów Kodeksu Karnego,

- tj. o czyn z art. 177 § 1 k.k.

Sąd Rejonowy w Piotrkowie Trybunalskim, wyrokiem z dnia 9 września 2013 roku – w sprawie sygn. akt II K 444/13 – w miejsce zarzucanego czynu, oskarżonego M. S. uznał za winnego tego, że w dniu 10 maja 2013 roku, o godz. 15.30 w P., woj. (...), nieumyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym w ten sposób, że kierując samochodem osobowym O. (...) o nr rej. (...) poruszając się ul. (...) w kierunku Ł., niestaranie obserwował przedpole jazdy, skutkiem czego nie zauważył, iż poprzedzający go pojazd marki V. (...) nr rej. (...) kierowany przez A. P. wykonuje manewr zatrzymania i aby uniknąć zderzenia z w/w pojazdem, wykonał manewr gwałtownego skrętu w lewo na przeciwny pas ruchu, doprowadzając do zderzenia z jadącym prawidłowo z kierunku Ł. samochodem osobowym marki F. (...) o nr rej. (...) kierowanym przez J. C., w wyniku czego nieumyślnie spowodował u J. C. obrażenia ciała w postaci stłuczenia głowy, skręcenia kręgosłupa szyjnego, złamania nasady dalszej kości promieniowej prawej z przemieszczeniem, stłuczenia klatki piersiowej i mięszu płuca lewego, podejrzenia złamania żebra VII po stronie lewej, które spowodowały naruszenie czynności narządów jego ciała trwające dłużej, niż siedem dni w rozumieniu przepisów Kodeksu Karnego, przez co wyczerpał dyspozycję art. 177 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 177 § 1 k.k. wymierzył mu karę 8 miesięcy pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. oraz art. 70 § 1 pkt 1 k.k. wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił oskarżonemu na okres próby 2 lat.

Na podstawie art. 71 § 1 k.k. wymierzył oskarżonemu karę 50 stawek dziennych grzywny, przyjmując wysokość jednej stawki na kwotę 20 złotych.

Zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 234,80 złotych tytułem poniesionych wydatków oraz kwotę 280 złotych tytułem opłaty.

Powyższy wyrok zaskarżył obrońca oskarżonego.

Apelacja wywiedziona z podstawy art. 438 pkt 4 k.p.k., zarzuciła zaskarżonemu wyrokowi rażącą surowość kary, poprzez wymierzenie oskarżonemu kary 8 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem wykonania na okres próby 2 lat i karę 1000 złotych grzywny, mimo, że tak okoliczności popełniania czynu z art. 177 §1 k.k., jak i warunki i właściwości osobiste, dotychczasowy sposób życia oskarżonego uzasadniają przekonanie, iż dla osiągnięcia celów kary wystarczające jest wymierzenie mu w oparciu o art. 58 § 3 k.k. samoistnej kary grzywny.

W konkluzji skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez wymierzenie oskarżonemu w związku z art. 58 § 3 k.k. samoistnej kary grzywny.

SĄD OKRĘGOWY ZWAŻYŁ CO NASTĘPUJE :

Apelacja jest zasadna i w wyniku jej wniesienia należało częściowo zmienić zaskarżony wyrok.

Sąd odwoławczy, po przeanalizowaniu całokształtu ujawnionych w sprawie okoliczności przedmiotowo – podmiotowych, doszedł bowiem do przekonania, że zastosowana przez Sąd Rejonowy wobec oskarżonego reakcja prawno – karna jest nazbyt surowa.

Trzeba bowiem wziąć tu pod uwagę, że oskarżony przyznał się do winy, wyraził skruchę, naruszenie zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym było nieumyślne, skutki zaistniałego wypadku nie były szczególnie ciężkie, a sam oskarżony także doznał obrażeń ciała. Nie ma – w przekonaniu Sądu Okręgowego – większego znaczenia, czy ojciec oskarżonego odwiedzał w szpitalu pokrzywdzonego i przepraszał w imieniu oskarżonego. Niewątpliwie

przecież oskarżony kilkakrotnie, osobiście, także wobec Sądu, przeprosił pokrzywdzonego. Taka postawa oskarżonego przekonuje Sąd, że zrozumiał on naganność swojego czynu i odnosi się do niego z krytycyzmem.

Pamiętać też należy, iż wymierzona kara winna pozostawać w wyważonej proporcji i być współmierna do popełnionego przestępstwa, a w szczególności do stopnia winy oskarżonego oraz stopnia społecznej szkodliwości czynu.

Dlatego też w odczuciu Sądu odwoławczego, całokształt ujawnionych w sprawie okoliczności, przemawia za uznaniem, iż orzeczona wobec oskarżonego kara pozbawienia wolności, jest zbyt daleką idącą reakcją karną, natomiast adekwatnym będzie tu poprzestanie na orzeczeniu wyłącznie kary samoistnej grzywny. Zdaniem Sądu Okręgowego, taka właśnie kara, wymierzona w rozmiarze 50 stawek dziennych, przy ustaleniu wartości jednej stawki dziennej na kwotę 20 złotych, będzie współmierna do stopnia winy i stopnia społecznej szkodliwości popełnionego czynu, stanowić będzie dla oskarżonego realną dolegliwość, a także – stanowiąc wystarczającą nauczki i przestrogi na przyszłość – spełni wobec niego zapobiegawczy i wychowawczy cel oddziaływania kary.

Z powyższych względów należało zmienić zaskarżony wyrok, w ten sposób, że w miejsce orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania i akcesoryjnej kary grzywny (orzeczonej na podstawie art. 71 § 1 k.k.), wymierzono mu – na podstawie art. 177§1 k.k. w związku z art. 58 § 3 k.k. – karę grzywny samoistnej, w podanych wyżej rozmiarach.

Natomiast w pozostałej części, wyrok Sądu Rejonowego – jak słuszny i odpowiadający prawu – należało utrzymać w mocy.

O kosztach postępowania odwoławczego orzeczono na podstawie art. 634 k.p.k. w zw. z art. 627 k.p.k., przy czym wysokość opłaty za obie instancje Sąd Okręgowy ustalił w oparciu o treść art.10 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity: Dz.U. z 1983 r. Nr 49, poz.223 z późn. zm.).